

troede, det var hende, jeg saa gaa ind ad den Dør. Det er skrækkeligt! Alle Symptomerne — Susen for Ørene, Hjertebanken og det andet, De har nævnet, — dem husker jeg nu godt. Og jeg har skrevet det alt sammen til min Kone. Kan De ikke ringe hende op, Professor Mundt, og sige til hende, at hun ikke længer behøver at frygte noget af mig. Jeg er ganske rolig nu. Ikke det mindste nervøs mere. Og i næste Uge kan jeg komme hjem, ikke sandt?»

»Lad os haabe det!« sagde Professoren, der sad og trommede med Fingrene paa Bordet.

»Jeg er saa bange for, at min Kone skal være bleven syg, siden hun heller ikke skriver. Hun bliver saa let forkølet. Jeg tror desværre ikke, hendes Bryst er stærkt. Og hun vil ikke passe paa sig selv. Jeg har siddet her og tænkt, hver Gang det rigtig øsede ned: bare hun nu ikke har glemt at tage Galosjer paa! . . . Og noget maa der jo være i Vejen. Dersom jeg ikke hører fra hende efter mit sidste Brev, saa maa De lade mig komme hjem straks, Professor Mundt. For saa er der noget galt paa Færde.«

»Sig mig, Jægermester Hagen — har De ikke ogsaa andet at bebrejde Dem i Forholdet til Deres Frue?»

Jægermesteren saa ængstet hen paa ham med en usikker Anelse i Blikket.

»Jeg? Hvordan mener De?»